

“Enviats a reconciliar”. Dia del Seminari

Mons. Joan Josep Omella Omella, Arquebisbe de Barcelona

Aquest és el lema –singularment bell– que la Conferència Episcopal Espanyola ens ha proposat per viure amb plena intensitat i sentit la jornada en favor de les vocacions sacerdotals, que celebrem aquest diumenge 13 de març, Dia del Seminari.

En el context de l'Any de la Misericòrdia, difícilment es podia haver escollit un motiu més estimulador amb vista a la crida al sacerdoti. Sí, els sacerdots som, en paraules de sant Joan Pau II, “transparències de l'amor misericordiós del Pare” i, per tant, estem cridats a ser instruments de reconciliació i d'amor entre tots.

El papa Francesc, en el seu pontificat ric en suggeriments pastorals, ens va recordant la necessitat urgent que té el nostre món –d'altra banda tecnificat i ric– de reconciliació, d'acollida i de perdó. I això a tots nivells: personals, familiars, laborals i socials. Aquest “si us plau, gràcies i perdó”, que tantes vegades repeteix el Papa, marca una pauta per la qual ha d'anar la vida de tot cristià si vol seguir les petjades deixades pel Mestre amb la seva vida i la seva paraula, amb el seu exemple i amb la seva predicació. Això és el que ha de ser i sentir-se el sacerdot: un enviat per reconciliar.

Els sacerdots ho faran –ho fem– de manera sublim en el sagrament de la Reconciliació, quan diem en nom de Crist: “Jo t'absolc dels teus pecats en el nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant”. A través d'aquestes senzilles paraules, i obrint el cor al Senyor amb humilitat, rebem amb abundància amor entranyable i misericordiós. Tal com en van rebre el fill pròdig, el bon lladre o la dona pecadora.

Animo els meus germans sacerdots que assaboreixin en la pregària, en la contemplació del misteri què és i què suposa ser ministres del Sagrament de la Reconciliació. Animo a tots els batejats que no temem acudir a aquest sagrament en el qual experimentem la tendresa i la pau que només el Senyor pot donar. No ens ha d'estranyar, i menys en aquest Any de la Misericòrdia, que el Papa ens recordi als sacerdots la necessitat d'estar absolutament disponibles –sempre i en tot lloc– per escoltar en confessió els nostres germans, amb la mateixa caritat i tendresa del Padre que abraça i besa el seu fill pròdig que torna de la seva vida passada.

Demanem al Senyor que no manquin joves que responguin a la seva crida a ser sacerdots, servidors de la comunitat, instruments de reconciliació. I acompanyem els nostres seminaristes perquè segueixin amb generositat el camí iniciat. Que no tinguin por, ja que ser sacerdot és una vocació, un servei, preciós.

Estic molt content de veure que els joves continuen responent a la crida del Senyor. El nostre Seminari funciona. Hi ha un bon grup de joves alegres, senzills, entregats a l'estudi i al servei a les diverses parròquies de la diòcesi els caps de setmana. Els he visitat, he parlat amb cadascun d'ells, he compartit la pregària i el dinar amb ells. Puc dir que són joves normals, arrelats en la societat d'avui, amb el cor seduït pel Senyor i desitjosos de servir els homes i les dones del nostre món.

Acabo animant-vos, estimats diocesans, a demanar a l'Amo de les messes treballadors per a les seves messes. I demaneu pels sacerdots: que siguem un entre nosaltres, que

siguem un amb el poble, aquest Poble de Déu que sovint camina com les ovelles que no tenen pastor. El Senyor no es deixarà guanyar en generositat.

Amb el meu afecte i benedicció,

Mons. Joan-Enric Vives Sicília, Arquebisbe d'Urgell

Sota la protecció de St. Josep, el custodi de Jesús i de Maria, i a prop de la seva festa, celebrem el Dia del Seminari. És una ocasió encertada perquè la Diòcesi conegui i encomani els 6 joves que s'estan preparant per a accedir al ministeri ordenat, així com els seus formadors i professors, i tot el que significa i va realitzant aquesta institució tan estimada del Bisbe, que té cura de la formació sacerdotal dels seus nous pastors. Ells senten la crida a configurar-se amb Crist, com a apòstols seus, enviats a ser testimonis de misericòrdia, "*enviats a reconciliar*", com expressa el lema del Dia del Seminari 2016.

En aquest any Jubilar de la Misericòrdia, quan tots som invitats a redescobrir el gran do del perdó i de la misericòrdia que tant necessitem, i ens adonem que només la misericòrdia del Pare celestial renovarà i salvarà el món tan ple de ferides i pecat, captem i agraïm que aquest perdó, Jesús el vulgui fer arribar a tothom, a través dels seus sacerdots. L'Església ens transmet l'amor de Déu i el seu perdó, i ho fa especialment per mitjà dels seus sacerdots. Ells són els braços que sostenen, el cor que batega, l'abraçada que reconcilia i obre al trobament amb Déu. Ells són la veu de la Paraula, perquè tots coneguim com en són d'estimats i d'acollits. El sagrament del perdó és un encontre meravellós, entre Déu, que ens vol perdonar, i nosaltres que, penedits, tornem a Ell. I els sacerdots són l'abraçada del Pare per a tots.

Actualment a Espanya tenim 1.203 seminaristes menors, d'edats adolescents, i 1.297 seminaristes majors que ja cursen els estudis de filosofia i teologia. El curs passat eren 1.142 i 1.357 respectivament. Uns pugen i els altres baixen una mica de nombre. Però les ordenacions sacerdotals, que són el fruit madur del Seminari, han crescut dels 117 nous preveres del 2014, als 152 ordenats el 2015. Un increment ben considerable que ajuda a entendre la baixada dels seminaristes majors en aquest curs. Donem gràcies a Déu pel que reflecteixen aquestes xifres. Cada seminarista és un petit miracle de la gràcia divina, que l'ha treballat i conduït des de la família, la parròquia o el moviment apostòlic, i per mitjà de pregària, voluntariats de servei, experiències espirituals i conversions grans o petites que ha tingut al llarg del seu camí de vida i de fe. Crist ha anat realitzant en cada un d'ells un brodat delicat d'amistat. Cada seminarista, cada nou prevere, enviat a reconciliar les persones amb Déu, és un signe patent que Déu no ens abandona, que la seva misericòrdia es continua oferint a tots, i que ens envia pastors segons el seu Cor diví, que estimaran i serviran els pecadors, els pobres, les comunitats cristianes i l'anunci entusiasmant de l'Evangelí de l'alegria als qui encara no el coneixen.

Preguem pels sacerdots i sobretot per aquells que es preparen a rebre l'ordenació, perquè Déu els faci instruments humils i fidels de la seva misericòrdia, i els enviï a reconciliar, a guarir ferides, a treballar en l'hospital de campanya que és l'Església

missionera, enviada a totes les perifèries del món. I preguem també per les vocacions sacerdotals, perquè Déu ens regali testimonis misericordiosos de l'amor de Déu.

Mons. Francesc Pardo Artigas, bisbe de Girona

El proper dissabte, dia 19, és la festa de Sant Josep, el dia del Seminari. Però com que el diumenge 20 és diumenge de Rams, nosaltres celebrem el dia del Seminari aquest diumenge, dia 13, cinquè de quaresma.

Durant algunes setmanes no comentaré les obres de misericòrdia, perquè cal estar atents a la Setmana Santa i Pasqua. Després de Pasqua continuaré reflexionant-hi.

Algú pot quedar sorprès pel títol de la carta: «El capellà, l'home del tresor». Doncs sí, ho afirmo amb tota convicció: el capellà és l'home que reparteix el millor tresor que es pot gaudir durant la vida i per sempre. Intento explicar-me. Fa anys, quan jo era vicari, en unes colònies d'estiu vàrem reinventar el «joc del tresor». Els infants i adolescents havien de cercar, mitjançant indicacions simbòliques, els llocs on hi havia un monitor amb un tresor. Concretament, els tresors a cercar eren l'amor, l'amistat, el servei, la pau, la victòria, la família, la diversió i l'alegria. A cada lloc, si hi arribaven, els donaven un objecte referent al tresor.

En acabar havien de decidir per grups quin era el tresor que més agradava a cadascú. Per decidir-ho, els costà posar-se d'acord, a cada grup, i més encara a tots junts. «Tants caps, tants barrets».

Però el joc no s'acabava aquí. Un cop aclarit quin era el tresor més valorat, el cap proclamava: «Però encara falta el millor tresor».

La finalitat era descobrir Jesucrist, el millor tresor.

Aleshores, seguint pistes, havien de continuar cercant el millor tresor del món i de la vida.

Les pistes els varen portar a una petita ermita on havíem posat un pòster de Jesús, una imatge del nen Jesús, una creu, una Bíblia, fotografies d'una celebració de la Missa, d'altres sacraments i de diferents serveis a les persones: pobres, malalts, vells, infants, joves... Un rètol gran a l'absis anunciava: «Jesús és el teu tresor».

L'endemà, tot celebrant el dia dels pares, en la celebració de la Missa els vaig explicar que els mossens eren els homes que repartien el tresor que és Jesucrist quan celebraven la Missa, quan perdonaven, quan batejaven, quan confortaven els malalts... i que per això calia preparar-se al seminari, estudiar, pregar molt, estimar tothom, aprendre a servir... «i ser ordenat».

Tanmateix, també repartien el tresor que és Jesucrist els cristians amb la seva vida i paraules, les parròquies... però per això també eren necessaris els capellans.

En acabar les colònies, alguns infants em deien que potser a ells també els agradaria ser «l'home que reparteix el millor tresor».

Tot pensant en aquest joc, sóc conscient que cal ajudar a redescobrir la gran tasca i missió del prevere com a vida plena de sentit, sempre al servei de les persones per oferir el que més necessitem: la salvació que és i que ofereix Jesucrist.

Només tenim una vida, i és important preguntar-se en què la volem gastar i de quina manera serem més feliços.

Diumenge, dia del Seminari, us proposo:

- Valorar, agrair i donar suport a la vida i a la missió dels capellans.
- Preguar pels nostres mossens.
- Ajudar els joves a preguntar-se què volen fer amb la seva vida, i que estiguin disponibles a escoltar què els demana Déu. Per què no capellà?
- Donar suport al seminari i als nostres seminaristes, que són els qui ens repartiran en el futur el tresor de la vida, Jesucrist, al nostre Bisbat de Girona.

Mons. Salvador Giménez Valls, bisbe de Lleida

Estic segur que tots sabeu a què ens referim quan parlem del Seminari. És el lloc en el qual es formen els que volen ser ordenats sacerdots. És una opció personal, l'acceptació definitiva queda en mans de l'Església. A la nostra diòcesi molts joves, al llarg dels anys, han passat pel Seminari on han cursat els seus estudis i han forjat la seva personalitat i el seu futur. Alguns d'ells, coneguts per molts de vosaltres, exerceixen el seu ministeri en les diferents parròquies i encàrrecs servint amb generositat i fidelitat al Poble de Déu i col·laborant amb altres persones i institucions per millorar la nostra societat.

A més de la permanent responsabilitat que tenim tots els cristians sobre aquesta institució educadora, cadascú segons la seva funció en la comunitat, l'Església ens demana que la nostra preocupació sigui més intensa en una jornada anual. Aquest és el cas d'aquest diumenge, 13 de març. En les diòcesis en què es manté com a festa el dia de sant Josep, se celebra aleshores ja que els seminaris catòlics el tenen com a patró. L'objectiu d'aquesta jornada se centra en aconseguir que tots valorem i li donem la deguda importància al període destinat a la preparació dels futurs sacerdots.

Em refereixo a tots. Començo per mi mateix la preocupació que ja us he traslladat en diverses ocasions fins a cansar-vos. Segueixo amb els actuals sacerdots que, amb la seva vida i el seu servei, us presenten diàriament al mateix Jesucrist i expressen la felicitat que els dóna el seu seguiment i la dedicació a la comunitat atenent els qui la formen i acollint amb afecte a tots els qui arriben sol·licitant ajuda per a alguna necessitat concreta. És un bon camí per iniciar als altres en aquest lliurament.

També són responsables les famílies cristianes i, en concret, els pares. Us demano molta generositat per despertar i acompanyar la vocació al ministeri sacerdotal, si es dóna el cas, d'algun fill vostre. No tingueu por de perdre a ningú; al contrari, guanyareu en

sensibilitat comunitària i sereu correspostos al cent per un. Els catequistes, els monitors de temps lliure, els professors de religió, els docents cristians esteu cridats a facilitar la resposta positiva dels vostres a la crida de Déu. Tots estem compromesos en la pregària per aquesta intenció i en la mateixa tasca vocacional. Per descomptat, els joves i tots aquells que us interrogeu sobre el vostre futur. Atreviu-vos a respondre afirmativament a la crida que Déu us fa i entregueu la vostra vida al servei de l'Església pel bé de tots.

El lema d'aquest any és molt consolador i està en la línia que ha marcat el papa Francesc amb l'Any de la Misericòrdia. *Enviats a reconciliar* amb una clara referència a apropar als germans a Déu i entre ells; a oferir el sagrament del perdó; a construir un cor ple de misericòrdia per acollir a tothom, per tractar sempre als altres amb tendresa; a mostrar amb autèntica visió la felicitat i la salvació de Jesucrist.

Se'ns proposa una oració que, entre altres coses, diu: “Ajuda, Senyor, als qui tu tries... fes-los humils ministres teus... marca la seva vida amb el signe d'una compassió que no només comprèn el sofriment, sinó que acudeix a socórrer els qui pateixen ... transforma tota la seva persona per ser compassius com el Pare”.

Mons. Xavier Novell Gomà, bisbe de Solsona

Enguany, celebrem el dia del Seminari el 13 de març, perquè el diumenge més proper a sant Josep és Rams. Us escric sobre el Seminari per animar-vos a pregar, a col·laborar econòmicament i a fer propostes vocacionals.

El Seminari camina amb esperança. Vàrem començar el curs actual amb dos seminaristes majors i tres menors. Per Nadal, vaig ordenar diaca a l'Abel i fa un parell de mesos s'ha incorporat a les convivències del seminari menor un quart seminarista. Estem acompanyant un altre noi i tres joves que s'estan plantejant la vocació.

Us demano a tots la vostra pregària tant pels seminaristes com per a aquells que el Senyor està cridant. A la perseverança dels uns i a la resposta dels altres, tots hi podem col·laborar amb la nostra oració. Fem-ho generosament, almenys des d'avui i fins al dia de sant Josep.

En aquest full, hi veureu els comptes del Seminari, corresponents al curs acadèmic 2014-15. Veureu que vàrem gastar més del que vàrem ingressar. Fins el curs passat, amb els diners provinents dels rendiments d'unes fundacions, amb la col·lecta del dia del Seminari i les aportacions dels pares de l'únic seminarista que teníem, disposàvem sobradament de diners per a la seva formació. Els tres seminaristes menors, un intern a Barcelona, i els dos seminaristes majors han fet que haguéssim d'obrir la guardiola que havíem fet aquests darrers anys. Ja he comunicat als nois que hem de renunciar a alguna proposta formativa d'estiu i, a més, els majors de 16 anys hauran de treballar una part de les vacances per a contribuir en la seva formació.

Us demano, que conscients d'aquesta nova etapa de benedicció vocacional per a la nostra Església particular, sigueu encara més generosos en la col·lecta d'aquest diumenge.

Fa un any i mig, molts s'estranyaven que poguéssim començar un Seminari Menor en Família. Quan acabarà aquest curs, si Déu vol, un dels 4 seminaristes menors, ja passarà al major. I qui sap si l'altre any un altre. El noi que ha entrat fa poc, va conèixer el seminari aquest estiu passat, ha vingut a alguna convivència, ha sentit la crida i ha fet el pas. Segur que hi ha molts nois, entre 2n. d'ESO i 1r. de Batxillerat, arreu de la diòcesi, que poden fer aquesta descoberta: us demano que hi penseu i ho parleu amb el vostre rector i l'inviteu a descobrir el Seminari Menor en Família.

Sant Josep pregueu pel nostres Seminaris!

Enviats a reconciliar

Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, bisbe de Terrassa

Dissabte vinent celebrem la festa de Sant Josep i aquest diumenge es celebra el Dia del Seminari perquè el dia 20 és diumenge de Rams, pòrtic de la Setmana Santa. "Enviats a reconciliar" és el lema de la Campanya del Dia del Seminari en aquest Any Jubilar de la Misericòrdia.

El papa Francesc està impulsant una pastoral missionera amb la finalitat que l'Església surti a l'encontre de tots els homes. El sacerdot és enviat de manera especial per a propiciar aquest encontre. Això vol dir, en primer lloc, passar d'una acció pastoral sedentària i estàtica, a una altra oberta i dinàmica, més itinerant. El treball pastoral ha de concretar aquest procés missioner permanent que vol anar vers tothom i arribar a tots i que es verifica en el desig d'arribar als darrers, als oblidats, que Déu no oblidarà mai. La vida de l'Església es realitza d'una banda vivint la comunió que congrega el poble fidel i, d'altra banda, vivint la missió que projecta vers el món. Per això a la nostra pastoral es dona el doble moviment permanent d'anar vers les perifèries humanes i de reunir-se en el centre que és Crist. És el doble moviment de la missió i la comunió.

En aquesta pastoral missionera hem de ser conscients de la nostra pròpia pobresa, del propi pecat; hem de ser conscients que tots necessitem de la gràcia i la misericòrdia de Déu. Certament, hem rebut el do de la fe que ens il·lumina i ens sosté en la vida, i volem compartir aquest regal que omple de sentit la nostra existència. L'Església, seguint l'exemple del Senyor, practica la misericòrdia de Déu en dos grans àmbits: per mitjà de la presència afectiva i efectiva al costat dels necessitats, i per mitjà del sagrament del perdó, de la reconciliació. El pecat és justament refusar la comunió de vida amb Déu i amb els germans. En definitiva, és refusar-lo a Ell personalment ja sigui d'una manera directa, ja sigui a través d'alguna cosa que no sembli directament contrària, però que trenca l'orde establert per Ell. Pel pecat es trenca la unitat, l'harmonia de l'home amb Déu, amb ell mateix, amb els altres i amb la natura.

Ara bé, l'amor de Déu és més fort que el pecat. Davant la situació de trencament interior, de nostàlgia de Déu; davant la situació de fractura social a causa de l'egoisme, de l'odi, de la supèrbia, moltes persones senten un desig irrefrenable de guarir fractures, de cicatritzar ferides, de recompondre la unitat en totes les relacions. Aquest desig comporta en moltes persones una enyorança de reconciliació, malgrat que no ho

expressin amb aquesta paraula. Fins i tot sense saber-ho l'èsser humà tendeix al retorn a Déu.

La reconciliació, doncs, ha de ser tan profunda com ho és la divisió. Serà eficaç en la mesura que arribi a aquell primer trencament que és l'arrel dels altres: el pecat. Déu envià el seu Fill, Jesucrist, perquè tot aquell que cregui en ell no mori sinó que tingui vida i en tingui a desdir i doni fruits de bones obres. On abundà el pecat sobreabundà la gràcia. Així l'èsser humà perdonat i agraciat amb el do de Déu, no sols venç els obstacles, sinó que, a més a més, ha de progressar i fructificar en obres de justícia i de caritat.

El sacerdot està cridat a continuar la missió del Senyor: ser testimoni de la misericòrdia de Déu, que no vol la mort del pecador, sinó que es converteixi i visqui; la seva missió és construir en aquest món el Regne de Déu, Regne de justícia, de pau, d'amor i de gràcia. Us convido, doncs, a pregar una vegada més per les vocacions al sacerdoci en aquest dia.

Mons. Romà Casanova, bisbe de Vic

El Dia del Seminari torna a trucar a la porta de la nostra generositat. Ben a prop de la festa de Sant Josep, tornem a posar la nostra mirada en la realitat del nostre Seminari Diocesà. Certament que no em refereixo a l'edifici del Seminari, encara que, com a diòcesi hereva del nostre passat, tenim el deure de vetllar perquè aquest edifici es mantingui en les millors condicions possibles, a fi que pugui, en el temps oportú, ser la seu on visquin i es formin els nostres seminaristes. Em refereixo, doncs, als nostres seminaristes que es formen en el Seminari Interdiocesà. La necessitat del nostre ajut econòmic no és pas menor. Hem de ser tots conscients que donar suport a un seminarista ara és una aposta de futur per al bé de les nostres parròquies.

Hem d'agrar el do dels cinc seminaristes que tenim aquest curs. Si sempre cada vocació de servei és un do, en aquests moments, en què el nombre és més reduït, la nostra acció de gràcies al Senyor ha de ser més gran encara. Tots i cada un d'ells és un do. Vénen de realitats distintes, amb més o menys dificultats per a donar resposta a la crida del Senyor; però en tots ells hi ha un desig d'escoltar més i més el Senyor i donar-li resposta fidel i generosa. D'ací neix el nostre compromís de pregar per ells, perquè no deixin mai de seguir ben de prop el Senyor.

En aquest Any de la Misericòrdia és bo de mirar un aspecte molt important del ministeri sacerdotal, que no és pas ni menor ni accidental. El sacerdot ha de viure el ministeri de la reconciliació, ha de ser ministre de la misericòrdia, sabent que ho fa en persona de Crist. El ministeri sacerdotal té en l'exercici del ministeri de la misericòrdia una clau fonamental per a poder ser mitjancer del perdó alliberador i de la pau constructora. Quantes vides no es refan en el sagrament de la reconciliació! Quantes vides trobarien la resposta als neguits i les pors que habiten en el seu cor si sabessin de l'eficàcia de la misericòrdia guaridora!

Als seminaristes se'ls demana en el temps de formació deixar-se fer per Déu. Treballar el seu cor, deixant que la misericòrdia alliberi i guareixi, és una tasca ineludible. Sense una pràctica freqüent de la confessió i la direcció espiritual, un seminarista no podrà

deixar-se fer per Déu i no experimentarà la font de la misericòrdia amb el perdó per mans del ministre de l'Església. Un present viscut amb intensitat prepara el futur del seu ministeri sacerdotal.